

VERSEK

EGY NAPOM

Reggel

Úgy kémlelem, mint gyermeket a bába
s hogy elterül sárgán, élettelen --
titkolt, mély borzalommal kérdezem:
milyen nap ez, mely holtan jött világra?

Dél

A Nap — az ég féktelen tigrise —
tágult szemmel, félelmesen tekint szét:
széles mancsa menten lecsap ide —
s derékba töri a nappal gerincét.

Alkony

Előbb rózsás, aztán lila színek
felhője száll — s az ég alját belengi.
Fodruk, mint a finom selyem zizeg:
köntöst cserél a semmivel a semmi.

Este

A csillagok a nap ravatalán
gyorsan hulló, parányi gyertyacseppek.
S az Este — árva fekete leány —
mély gyászban áll. És könnyezik. És reszket.

Éjszaka

Bundás sötét lappang a vén verandán.
Ó most a ház elszabadult ebe.
Széttépne tán, ha ágyamat elhagynám.
Őrzi házunk: Ember se ki, se be!

Hajnal

Véres kezét az ég leplébe kente.
Mint a gyilkos, nem tétováz sokat:
űzötten fut az üszkös végtelenbe.
mert megölte ártatlan álmomat.

NEKIK JOBB

Jobb a bénának, kinek rossz gerince
e percben épp a halk műtőben roppan.
Jobb, ki testére iszonnal tekintve
senyved a gennyes lepratáborokban.

Jobb a vénnek, ki mindenkitől éhen
pusztulhat el. Nincs inge, ágya, fája...
Rabnak is jobb, ki bitóra ítéltén
az óráit már ujjain számlálja.

És annak is, ki koporsóban éled,
érzi: betömi a föld a szemét, száját,
mert vélem s véled szörnyűbb is történhet:
oly idő vár rám és oly idő vár rád.